

American Pravda: the JFK Assassination, Part I - What Happened?

Ron Unz • June 18, 2018

Original:

<https://www.unz.com/runz/american-pravda-the-jfk-assassination-part-i-what-happened/>

<https://www.unz.com/wp-content/uploads/2019/05/>

Translated:

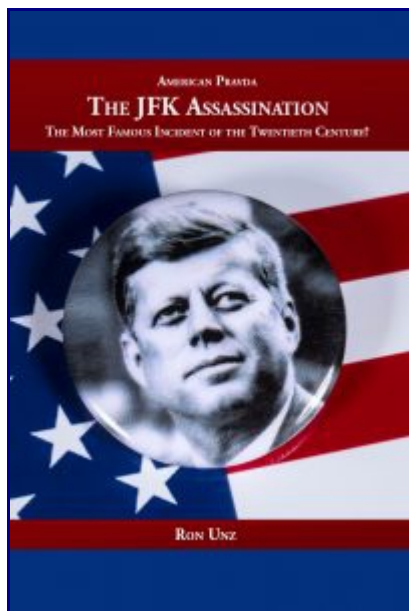
Amerikai Pravda: JFK-gyilkosság, I. rész – Mi történt?

Ron Unz • 2018. június 18

https://www-unz-com.translate.google.com/runz/american-pravda-the-jfk-assassination-part-i-what-happened/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

Körülbelül egy évtizeddel ezelőtt Netflix-előfizetést kaptam, és elcsodálkoztam, hogy az internet mostanra azonnali hozzáférést biztosít sok ezer filmhez a saját számítógépem képernyőjén. De egy-két hét intenzív használat és a leendő filmek hosszú nézési listájának létrehozása után, amit mindig is szerettem volna látni, a munkaterhelésem felülkerekedett, és többnyire elhagytam a rendszert.

Akkoriban szinte az összes Netflix-tartalom licence volt a nagy stúdióktól, és a szerződési tárgyalásoktól függően évente eltűnhetett, így amikor véletlenül újra böngésztem a fiókomat decemberben, észrevettem, hogy néhány film a kiválasztott listámon figyelmeztető üzeneteket tartalmazott, hogy január 1-jén már nem lesz elérhető. Az egyik ilyen volt Oliver Stone híres 1991-es filmje, a *JFK*, amely akkoriban elég nagy feltűnést keltett, így most vagy soha gondolkodva rákattintottam a *Lejátszás* gombra, és aznap este három órát töltöttem az Oscar-díjas film megtekintésével.

A cselekmény nagy része bizarrnak és szokatlannak tűnik, mivel az elnök dallasi meggyilkolását állítólag egy harciasan antikommunista homoszexuálisok összecsapása szervezte meg, akik valamilyen módon kapcsolatban állnak a CIA-val és a maffiával is, de New Orleansban van. Kevin Costner egy Jim Garrison nevű keresztes körzeti ügyész szerepében szerepelt – feltehetően kitalált –, akinek a nyomozása szélesre tárta a merényletet, csak a Deep State finom csápösszejainak sikerült elfojtania a vádemelést; vagy legalábbis halványan erre emlékszem egyetlen megtekintésemből. A sok hihetetlen elemmel a film megerősítette a hollywoodi forgatókönyvírók vad képzeletébe vetett hitemet, és azt is bemutatja, hogy józan ésszel miért nem vette soha senki komolyan ezeket a nevetséges „JFK-összeesküvés-elméleteket”.

Drámai fordulatai ellen John F. Kennedy halálának valódi körülményei ehhez az elnökhöz a józan ész szigetének tűntek. Lee Harvey Oswald, egy elégedetlen fiatal tengerészgyalogos, aki 1959-ben disszidált a Szovjetunióba, és a vasfüggöny mögötti életet nem találta kielégítőnek, néhány évvel később visszatért Amerikába. Még megzavarta a marxista szimpátiát, csatlakozott a Fidel Castro Kubáját támogató nyilvános tiltakozásokhoz, és mindig az erőszak felé fordulva

vásárolt egy csomagküldő puskát. Az elnöki látogatás során három lövést adott le a Dallasi Iskolai Könyvtárból, megölve JFK-t, és a helyi rendőrség gyorsan elfogta. Hamarosan ő is meghalt, egy Jack Ruby nevű felháborodott Kennedy-támogató lőtte le. Mindezeket a szomorú tényeket később megerősítette a DC-beli Warren-bizottság, amelynek elnöke az Egyesült Államok volt

Mégis, bár úgy tűnt, hogy a film összefüggéstelen kitalált örült hatalmas tömeget ragasztotta az alaptörténelem tetejére – miért szerveztek volna Dallasi gyilkossági tervet az ötszáz mérföldnyire lévő New Orleansban? –, egyetlen részlet aggasztott. **Garrison elítéli a „magányos fegyveres-elméletet”, amiért azt állítja, hogy Kennedy elnök és John Connolly texasi kormányzó hét különböző sebéért egyetlen golyó volt felelős, akik előtte ült a limuzinban.** A CIA bérgyilkosok feltalálása most elég szokványos hollywoodi viteldíjnak tűnik, de melegtlennek tartottam, hogy bárki valaha is beszúrjon egy olyan kitalált részletet, amely annyira esetleges, mint a golyó röp pályája. Körülbelül egy héttel később eszembe jutott az emlék, és kicsit keresgéltem a google-ban, és teljesen döbbenetemre rájöttem, **hogy a hét seb egy golyóból teljesen ténszerű volt. és valóban elengedhetetlen eleme volt az ortodox „egyetlen fegyveres” keretnek, tekintve, hogy Oswald legfeljebb három lövést adott le.** Így ez volt az „varázslövedék”, amelyet időnként láttam összeküvés-diókkal dühöngni és örjöngni. Egész életemben először kezdtem el azon töprengeni, hogy talán, csak *igaz* valamiféle *összeesküvés* áll a modern világtörténelem leghíresebb merénylete mögött.

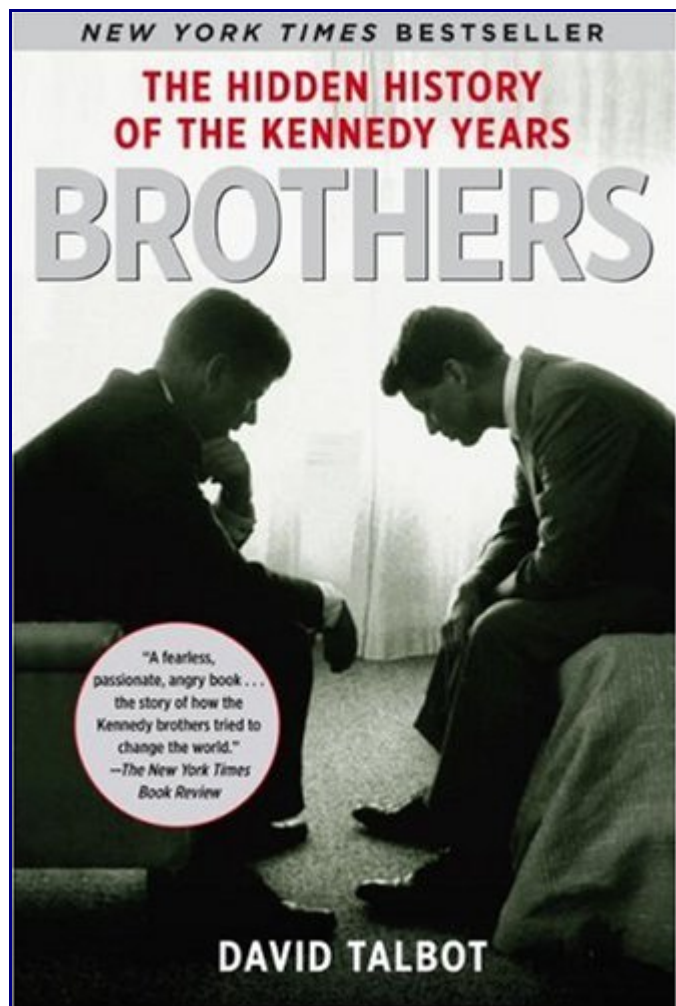
Minden összeesküvő biztosan meghalt öregség miatt sok éve vagy akár évtizedekkel voltam korábban, és én teljesen el foglaltam a saját munkámmal, így JFK halálának furcsa körülményeinek felderítése aligha volt személyes prioritás. De a továbbra is a fejemben, ahogy minden reggel szorgalmasan olvastam a *New York Times-omat* és a *Wall Street Journalt* - saját, délután és este rendszeresen kevesebb jó hírű változatokat böngészek. Ennek eredményeként most kezdtem venni az itt-ott elásott apró tárgyakat, amelyek korábban figyelmen kívül hagytam vagy azonnal elvettem volna, és ezek megerősítették az újonnan megjelenő kíváncsiságomat.

Többek az alkalmi hivatkozások emlékeztettek arra, hogy korábban láttam az újságjaimban néhány újonnan megjelent JFK-könyvet megfelelően tiszteletteljesen tárgyalni, ami akkoriban kissé meglepett. Az egyik, még mindig vitát generáló *a JFK és a kimondhatatlan*, 2008-ban James W. Douglasstól, akinek a semmi semmit sem jelentett jelenet. A másik pedig, amiről eredetileg nem is tudtam, hogy merényletekkel csempésznek, David Talbot 2007-es *Brothers: The Hidden History of the Kennedy Years* című filmje volt, John F. Kennedy és öccse, Robert kapcsolatára amely ott van. *Talbot neve némileg ismerős volt jelen is, mint a Salon.com alapítójaként és egy elismert, bár liberális beállítottságú újságíróként.*

Egyikünk sem rendelkezik szakértelemmel minden területen, ezért az értelmes embereknek rendszeresen megbízható harmadik felekre kell bízniuk ítéleteiket, másokra támaszkodva, hogy különböztessék az értelmet a nonszensztől. Mivel a JFK-gyilkossággal kapcsolatos ismereteim nulla volt, úgy döntöttem, hogy két újságban megjelent könyv jó kiindulópont lehet. Így talán néhány évvel azután, hogy megnéztem azt az Oliver Stone-filmet, egy kis megtisztítottam az időbeosztást, és néhány napot töltöttem azzal, hogy figyelmesen elolvastam az összes ezer

oldalnyi szöveget.

Megdöböntem azon, amit azonnal felfedeztem. Nemcsak az „összeesküvés” bizonyítékai voltak teljesen elsöprőek, de bár mindig is azt hittem, hogy csak a kookok kételkednek a hivatalos történetben, ehelyett rájöttem, hogy az amerikai kormány csúcsa közelében lévő leghatalmasabb emberek hosszú listája. A legjobb helyzetben lévő személy személyesen meg volt győződve egy ilyen „összeesküvésről”, sok esetben szinte a kezdetektől fogva.

A Talbot-könyv különösen lenyűgözött, mivel több mint 150 személyes interjún alapul, és a *The Free Press*, egy igen jó hírű kiadó adta ki. Bár jelentős hagiográfiai fényt alkalmazott Kennedyékre, narratívája lenyűgözően megírt, számos lebilincselő jelenettel. Ám bár az ilyen csomagolás minden bizonnyal előterjesztés megmagyarázni a bírálók kedvező árú bánásmódját, és azt, hogy hogyan lehetne országos bestsellert produkálni egy régóta kimerültnek tűnő területen, a csomagolás sokkal kevesebb volt fontos, mint maga a termék.

Amennyire a JFK-összeesküvés gondolatai valaha is megfordultak a fejemben, a csendből származó érvelést teljesen meggyőzőnek tartottam. Minden bizonnyal, ha a legkisebb kétség is felmerült volna a Warren Bizottság által jóváhagyott „magányos fegyveres” következtetéssel kapcsolatban, **Robert Kennedy főügyész teljes körű vizsgálatot indított volna, hogy megbosszulja meggyilkolt testvérét.**

De amint Talbot olyan hatékonyan bizonyítja, a politikai helyzet valósága teljesen más volt. Lehet, Robert Kennedy kezdte azon a végzetes reggelen, hogy széles körben az ország második leghatalmasabb emberének tartanak, **de abban a pillanatban, amikor testvére meghalt, és**

személyes ellensége, Lyndon Johnson felesküdött az új elnöki posztra, kormány tekintélye azonnal megfogyatkozott. Az FBI hosszú ideje igazgatója, J. Edgar Hoover, aki ellenséges beosztott volt, néhány JFK második ciklusában kellett elmozdítani, azonnal megvetővé és nem reagált a kéréseire. Mivel Robert Kennedy elvesztette minden uralmát a hatalom karjai felett, nem volt képes komoly nyomozást lefolytatni.

Számos személyes interjú alapján szinte azonnal arra a következtetésre jutott, hogy bátyját egy szervezett csoport ütötte le, nagy valószínűséggel magából az Egyesült Államok kormányán belüli elemekből, de nem tudott mit tenni a helyzet ellen. Amint azt rendszeresen bizalmasan mondta közeli munkatársainak, 38 évesen abban reménykedett, hogy valamikor a jövőben eléri a Fehér Házat, és a kormányzattal a kezében felfedi testvére gyilkosait, és bíróság elé állítja őket. De addig a napig nem tehetett semmit, és bármilyen megalapozatlan vádaskodása teljesen katasztrofális lenne mind a nemzeti egységre, mind saját személyes hitelességére nézve. Így éveken át kénytelen volt bólogatni, és nyilvánosan belenyugodni bátyja megmagyarázhatatlan meggyilkolásának hivatalos történetébe, amelyet egy magányos dió okoz. egy tündérmese, amelyet csaknem az egész politikai berendezkedés nyilvánosan támogat, és ez a helyzet mélyen megrágtta őt. Ezen túlmenően azt, hogy a történetet nyilvánvalóan elfogadta, mások – nem utolsósorban a médiában – gyakran úgy értelmezték, mint az ő teljes szívből való támogatását.

Bár Robert Kennedy valódi hiedelmeinek felfedezése kulcsfontosságú kinyilatkoztatás volt a Talbot-könyvben, sok más is volt. Legfeljebb három lövés érkezett állítólag Oswald puskájából, de Roy Kellerman, a titkosszolgálati ügynök a JFK limuzinjának utasülésén biztos volt benne, hogy ennél többről volt szó, és élete végéig mindig azt hitte, hogy további lövöldözők is voltak. Pontosan ugyanezen a véleményen volt Connolly kormányzó, aki JFK előtt ült, és súlyosan megsebesült a támadásban. A CIA igazgatója, John McCone ugyanígy meg volt győződve arról, hogy több lövöldözős is történt. Talbot könyvének lapjain megtudtam, hogy több tucat prominens, jó kapcsolatokkal rendelkező magánszemély fejezte ki rendkívüli szkepticizmusát a Warren-bizottság hivatalos „magányos fegyveres elméletével” szemben, bár ilyen kételyek nagyon ritkán hangzottak el a nyilvánosság előtt vagy a felvételen.

Számos összetett ok miatt a vezető nemzeti médiaszervek – az „Amerikai Pravdánk” vezető csúcsai – szinte azonnal támogatták a „magányos fegyveres elméletet”, és néhány kivételtől eltekintve általában fenntartották ezt az álláspontot a következő fél évszázadban. Mivel kevés prominens kritikus volt hajlandó nyilvánosan vitatni ezt az elképzelést, és a média erősen hajlamos figyelmen kívül hagyni vagy minimalizálni ezeket a kivételeket, az olyan alkalmi megfigyelők, mint én, általában súlyosan torz képet kaptak a helyzetről.

Ha a Talbot-könyv első két tucat oldala teljesen felborította a JFK-gyilkosság megértését, a záró részt majdnem ugyanilyen sokkolónak találtam. Mivel a vietnami háború politikai malomkő volt a nyakán, Johnson elnök úgy döntött, hogy 1968-ban nem kér újraválasztást, ezzel megnyitva az ajtót Robert Kennedy számára, hogy az utolsó pillanatban beléphessen a demokrata versenybe, aki jelentős esélyekkel küzdött néhány fontos előválasztás megnyerésére. Aztán 1968. június 4-én óriási győzelmet aratott Kaliforniában, könnyű útra téve őt a jelölés és az elnöki poszt felé, és ekkor végre képes lesz teljes körűen kivizsgálni testvére meggyilkolását. Am néhány perccel a győzelmi beszéde után agyonlőtték és halálosan megsebesítették, állítólag

egy másik magányos fegyveres, ezúttal egy Sirhan Sirhan nevű, zavart palesztin bevándorló. Mindezt jól ismertem. Azt azonban nem tudtam, hogy a poros égési sérülések később bebizonyították, hogy a halálos golyót közvetlenül Kennedy feje mögé lőtték ki, legfeljebb három hüvelyk távolságból, bár Sirhan több lábbal előtte állt. Ezenkívül a szemtanúk vallomásai és akusztikus bizonyítékok azt mutatták, hogy legalább tizenkét golyót lőttek ki, bár Sirhan revolvere csak nyolcat bírt el, és ezeknek a tényezőknek a kombinációja vezette Dr. Thomas Naguchi hosszú távú Los Angeles-i halottkémhez, aki a boncolást végezte, és azt állította 1983-as visszaemlékezésében, hogy valószínűleg volt egy második fegyveres is. Eközben a szemtanúk arról is beszámoltak, hogy a támadás során egy biztonsági őrt láttak kivont fegyverrel közvetlenül Kennedy mögött állni, és ez az egyén történetesen mély politikai gyűlöletet érzett Kennedyék iránt. Úgy tűnt, a rendőrségi nyomozókat nem érdeklik ezek az erősen gyanús elemek, amelyek közül egyikre sem derült fény a tárgyalás során. Mivel két Kennedy testvér már meghalt, sem a család egyik túlélő tagja, sem a legtöbb szövetségesük és megtartójuk nem kívánta kivizsgálni a legutóbbi merénylet részleteit, és számos esetben hamarosan külföldre költöztek, és teljesen elhagyták az országot. JFK özvegye, Jackie elárulta a barátainak, hogy retteg a gyerekei életéért, és gyorsan feleségül ment Arisztotelész Onassishoz, egy görög milliárdoshoz, akiről úgy érezte, képes lesz megvédeni őket. és számos esetben hamarosan külföldre költöztek, és teljesen elhagyták az országot. JFK özvegye, Jackie elárulta a barátainak, hogy retteg a gyerekei életéért, és gyorsan feleségül ment Arisztotelész Onassishoz, egy görög milliárdoshoz, akiről úgy érezte, képes lesz megvédeni őket.

Talbot szentel egy fejezetet az 1960-as évek végén a New Orleans-i ügyész, Jim Garrison vádemelési erőfeszítéseinek, amely a *JFK* -film központi cselekménye volt, és megdöbbenve fedeztem fel, hogy a forgatókönyv szinte teljes egészében valós eseményeken alapul, nem pedig hollywoodi fantázián. Ez még a merényletek összeesküvésével gyanúsítottak bizarr csoportjára is kiterjedt, többnyire fanatikusán kommunistaellenes Kennedy-gyűlölőkre, CIA-val és szervezett bűnözői kapcsolatokkal, akik közül néhányan valóban a New Orleans-i meleg demimonda prominens tagjai voltak. A valós élet néha sokkal furcsább, mint a fikció.

Egészében véve Talbot narratíváját meglehetősen meggyőzőnek találtam, legalábbis ami azt illeti, hogy bebizonyítja, hogy a végzetes esemény mögött jelentős összeesküvés áll.

Mások is biztosan ugyanígy reagáltak, a *The New York Times Sunday Book Review* augusztusi oldalain Alan Brinkley elnöktörténész határozott kedvező reakciója volt. Allan Nevins történelemprofesszorként és a Columbia Egyetem prepostjaként Brinkley olyan mainstream és tekintélyes akadémiai tudós, mint azt elképzelni lehet, és [úgy jellemezte Talbotot, mint](#)

a legújabb a sok intelligens kritikus közül, akik a Warren Bizottság megdöbbenő hitelének lerombolását tüzték ki célul, és felhívják a figyelmet egy széles körű és összeesküvés bizonyítékaira, amely John Kennedy meggyilkolása – és talán Robert Kennedy meggyilkolása – hátterében áll.

■
Douglass másik könyve, amelyet egy évvel később adtak ki, nagyjából ugyanezt a területet fedte le, és nagyjából hasonló következtetésekre jutott, jelentős átfedéssel, de jelentős további elemeket is tartalmazott, amelyeket a szorgalmas JFK-kutatók évtizedek alatt feltárt hatalmas

mennyiségű rendkívül gyanús anyagból merítették. Halálának valószínű magyarázataként ismét felvázolják a gyakran keserű hidegháborús konfliktust JFK és kormányának különböző, sokkal keményebb vonalú elemei között Kubával, Oroszországgal és Vietnammal kapcsolatban.

A fél évszázados összeesküvés kutatást összefoglalva a Talbot és Douglass könyvek együttesen meggyőző bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy a szervezett bűnözés elemei, a CIA-kapcsolatokkal rendelkező személyek és a Castro-ellenes kubaiak részt vettek a merényletben. Úgy tűnik, Oswald különféle antikommunista csoportokkal dolgozott együtt, és jelentős kapcsolatai voltak az amerikai hírszerzéssel is, folyamatosan állítólagos marxizmusa csak egy nagyon vékony volt. Ami magát a merényletet illeti, pontosan az a „patsy” volt, akinek nyilvánosan állította magát, és nagy valószínűséggel soha egyetlen lövést sem adott le. Mindeközben Jack Rubynak hosszú története volt a szervezett bűnözéshez, és biztosan megölte Oswaldot, hogy befogja a száját.

Lehet, hogy sokan mások is hasonló sorsra jutottak. Azok az összeesküvők, akik elég merészek voltak ahhoz, hogy lecsapjanak az Egyesült Államok elnökére, aligha zárkóznának el attól, hogy halálos eszközöket alkalmazzanak, hogy megvédjék magukat tettük következményeitől, és az évek során számos, az ügyvel valamilyen módon kapcsolatba hozható személy idő előtti helyzetbe került. véget ér.

Kevesebb mint egy évvel a merénylet után JFK szeretőjét, Mary Meyert, Cord Meyer magas rangú CIA-tiszt volt feleségét agyonlőtték egy washingtoni utcai gyilkosság során, anélkül, hogy rablási vagy nemi erőszak kísérletére utaltak volna. soha nem oldódott meg. Közvetlenül ezután a CIA kémelhárító főnökét, James Jesus Angletont rajtakapták, amint betört az otthonába, hogy megkeresse személyes naplóját, amelyet később állítása szerint megsemmisített.

Dorothy Kilgallen országosan megosztó újság rovatvezetője és televíziós személyiség volt, és sikerült egy exkluzív interjút készítenie Jack Rubyval, aki később azzal dicsekedett barátainak, hogy új könyvében tárnák fel a JFK-gyilkossági ügyet, és ezzel a legnagyobb adagot produkál. a karrierjét. Ehelyett holtan találták Upper East Side-i városi házában, mivel nyilvánvalóan belehalt az alkohol- és altatószer-túladagolásba, és a szövegtervezet és a Jack Ruby-fejezethez tartozó jegyzetek is hiányoznak.

Nem sokkal azelőtt, hogy Jim Garrison vádat emelt a merényletrel, a legfőbb gyanúsítottat, David Ferrie-t 48 évesen holtan találták, bár az igazi természetes okokból, ügyészség gyanúsított.

Az 1970-es évek közepén a képviselőház merénylettekkel foglalkozó bizottsága számos nagy horderejű meghallgatást tartott az ügy újbóli megnyitása és kivizsgálása érdekében, és a meghallgatott tanúk közül kettő magas rangú maffiafigura, Sam Giancana és Johnny Rosselli volt, akiket széles körben gyanúsítanak a merényletbe. Előbbit egy héttel azelőtt lőtték agyon otthona pincéjében, hogy tanúskodni kellett volna, utóbbi holttestét pedig egy dobban találták meg a Miami olaj melletti vizekben, miután beidéztek egy újabb megjelenésre.

Csupán a dallasi merényletrel kapcsolatban álló, tényleges rangú személyek közül néhány volt, akiknek élete a következő években rövidre esett, és bár lehet, hogy a halálesetek pusztán

véletlenek voltak, a teljes lista meglehetősen hosszú.

Miután elolvastam néhány könyvet, amelyek teljesen felforgatták a huszadik századi történelem központi eseményével kapcsolatos megrögzött hiedelmeimet, egyszerűen nem tudtam, mit gondoljak. Az évek során saját írásaim baráti viszonyba kerültem egy jó kapcsolatokkal rendelkező személlyel, akit az elitrendszer tagjának tekintettem, és akinek intelligenciája és ítélőképessége mindig rendkívül szilárdnak tűnt. Ezért úgy döntöttem, hogy nagyon óvatosan felveszem vele a témát, és megnézem, kételkedett-e valaha a „magányos fegyveres” ortodoxiában. Legnagyobb megdöbbenésemre elmagyarázta, hogy már az 1990-es évek elején teljesen meg volt győződve egy „JFK-összeesküvés” valóságáról, és az évek során csendben felfalta az ezen a területen található könyvek nagy részét, de soha egy szót sem lélegzett a nyilvánosság előtt, nehogy tönkremenjen a hitelessége és megsemmisüljön politikai hatékonysága.

Egy másik barátom, egy veterán újságíró, aki bizonyos vitatott témákkal kapcsolatos rendkívül bátor kiállításairól ismert, szinte pontosan ugyanezt válaszolta megkereséseimre. Évtizedeken keresztül szinte 100%-ig biztos volt benne, hogy JFK összeesküvésben halt meg, de még egyszer egy szót sem írt a témáról, mert attól tartott, hogy befolyása azonnal összeomlik.

Ha ez a két személy csak távolról is reprezentatív volt, elkezdtem azon töprengeni, hogy a tekintélyes intézmény jelentős része, talán többsége régóta olyan magánhitet táplál-e a JFK-gyilkossággal kapcsolatban, amely teljesen ellentétes a médiában megjelenő egységesnek tűnő ítélettel. De mivel minden ilyen tiszteletreméltó hang ennyire elhallgatott, egyszer sem gyanítottam semmit.

Kevés más kinyilatkoztatás az elmúlt években, ami ennyire felborította a valóság kereteinek megértését. Még egy-két év elteltével is nagyon nehezemre esett a koncepció köré tekerni a fejem, amint azt egy másik megjegyzésben leírtam annak a jó kapcsolatokkal rendelkező barátomnak:

BTW, utálok, hogy folyton rágódjak, de valahányszor átgondolom a JFK-ügy következményeit, egyre jobban megdöbbenem.

Az USA elnöke. Amerika egyik leggazdagabb és leghatalmasabb családjának örököse. Testvére az ország legkiválóbb rendészeti tisztje. Ben Bradlee, egyik legközelebbi barátja, az ország egyik legbefolyásosabb médiájának rettenthetetlen keresztes szerkesztője. Amerika első katolikus elnökeként, sok millió ír, olasz és spanyol család szent ikonjaként. Nagyon szeretik a legjobb hollywoodi emberek és sok vezető értelmiségi.

Meggyilkolása a 20. század egyik legmegrázóbb és legdrámaibb eseménye, amely könyvek százait és több tízezer hírt és cikket inspirált, minden elképzelhető részletet megvizsgálva. Az MSM-csendről szóló érvelés számomra mindig abszolút meggyőzőnek tűnt.

Gyerekkorom óta mindig nyilvánvaló volt számomra, hogy az MSM bizonyos dolgokkal kapcsolatban teljesen becsstelen, és az elmúlt tucat évben rendkívül gyanakvóvá váltam egy sor egyéb kérdéssel kapcsolatban. De ha pár évvel ezelőtt megkérdezted volna, hogy JFK-t

összeesküvés ölte-e meg, azt mondtam volna: „Nos, bármi lehetséges, de 99%-ig biztos vagyok benne, hogy semmi lényeges bizonyíték nem mutat ebbe az irányba, mivel az MSM minden bizonnyal milliószor címezték már.”

Tényleg volt első világháború? Nos, mindig is azt hittem, hogy van, de ki tudja igazán?...

Valóságunkat a média alakítja, de azt, hogy a média mit mutat be, gyakran összetett erők határozzák meg, nem pedig a szemük előtt álló tényszerű bizonyítékok. A JFK-gyilkosság tanulságai pedig fontos betekintést nyújthatnak ebbe a helyzetbe.

Egy elnök meghalt, és nem sokkal később a feltételezett magányos bérgyilkos is ugyanerre a sorsra jutott, és egy rendezett történetet készített kényelmes végponttal. A kételyek felvetése vagy az ellenkező bizonyítékokra való összpontosítás jobb zárt ajtókat nyithat meg, esetleg a nemzeti egységet veszélyeztetheti, vagy akár atomháborút is kockáztathat, ha úgy tűnik, hogy a nyom a tengerentúlra vezet. Az ország legfelsőbb rendészeti tisztje a meggyilkolt elnök saját testvére volt, és mivel úgy tűnt, hogy teljesen elfogadja ezt az egyszerű keretet, melyik felelős újságíró vagy szerkesztő lenne hajlandó szembeszállni vele? Melyik amerikai hatalmi vagy befolyási központnak volt erős érdeke, hogy szembeszálljon ezzel a hivatalos narratívával?

Minden bizonnyal azonnali és teljes szkepticizmus uralkodott a tengerentúlon, és kevés külföldi vezető hitte el a történetet, és olyan figurák, mint Nyikita Hruscsov, Charles DeGaulle és Fidel Castro, azonnal arra a következtetésre jutottak, hogy egy politikai összeesküvés volt a felelős Kennedy kiiktatásáért. A fősodratú francia és nyugat-európai médiák egyformán szkeptikusak voltak a „magányos fegyveres elmélettel” szemben, és az Egyesült Államok kormányának állításaival szembeni korai kritikák közül néhányat Thomas Burnett, az egyik legnagyobb francia egyik külföldön élő amerikai írása fogalmazott meg. hetilapok. Ám az internet előtti időkben az amerikai közvéleménynek csak a legapróbb része férhetett hozzá rendszeresen az ilyen külföldi kiadványokhoz, és a hazai közvéleményre gyakorolt hatásuk nulla lett volna.

Talán ahelyett, hogy fogadnánk magunktól, miért kellett el a „magányos fegyveres” sztorit, inkább azt kellene kérdeznünk, miért támadták meg ezt valaha is olyan korszakban, amikor a média ellenőrzése rendkívül központosított intézményi kézben.

Furcsa módon a válasz egyetlen Mark Lane nevű, baloldali liberális New York-i ügyvéd és a Demokrata Párt aktivista eltökéltségében rejlik. Bár a JFK-gyilkosságokról szóló könyvek végül több ezerre rúgtak, és az ebből fakadó összeesküvés-elméletek az 1960-as és 1970-es években felforgatták az amerikai közéletet, az ő kezdeti közreműködése nélkül az ügyek drasztikusan más pályát követtek volna.

Lane kezdettől fogva szkeptikus volt a hivatalos történettel kapcsolatban, és alig egy hónappal a gyilkosság után a *The National Guardian*, egy kis baloldali országos újság közzétette 10 000 szavas kritikáját, kiemelve a „magányos fegyveres elmélet” fő hibáit. Bár darabját minden más országos folyóirat elutasította, a közönség érdeklődése óriási volt, és miután a teljes kiadás elfogyott, több ezer példányban nyomtattak röpirat formájában. Lane még színházat is bérelt New Yorkban, és több hónapon keresztül nyilvános előadásokat tartott teltházak közönségnek.

Miután a Warren-bizottság kiadta teljesen ellentétes hivatalos ítéletet, egy kéziratot kezdett

dolgozni, és bár óriási akadályokba ütközött egy amerikai kiadó megtalálása során, a *Rush to Judgment* megjelenése után figyelemre méltó két évet töltött a nemzeti bestseller-listákon, és könnyen elérhető. az #1 hely. Az ilyen óriási gazdasági siker természetesen sok más szerzőt is rávett, hogy kövessék példáját, és hamarosan egy egész műfaj jött létre. Lane később közzétette az *A Citizens Dissent* című könyvet, amerikai beszámoló korai küzdelméről, hogy megtörje a teljes „médiázárlatot” azokkal szemben, akik ellentmondanak a hivatalos következtetésnek. Minden esély sikerült egy hatalmas népfelkelést kirovbantania, amely élesen megkérdőjelezte az intézmény narratíváját.

Talbot szerint „1966 végére már lehetetlenné vált, hogy a berendezkedésű média ragaszkodjon a hivatalos történethez”, és a *Life Magazine* 1966. november 25-i kiadása, amely akkor még országos befolyásának csúcspontján volt, vitte a figyelemre méltó címlapsztorit. – Oswald egyedül cselekedett? azzal a következtetéssel, hogy valószínűleg nem. A következő hónapban a *The New York Times* bejelentette, hogy különleges munkacsoportot hoz létre a merénylet kivizsgálására. Ezek az elemek összeolvadtak a következő évben megkezdett Garrison nyomozás körüli médiaviharral, amely Lane-t aktív résztvevőként bevonta. **A színpad mögött ugyanakkor egy erőteljes média-ellentámadás is megindult.**

2013-ban Prof. Lance deHaven-Smith, a Floridai Political Science Association korábbi elnöke közzétette az *Összeesküvés-elmélet Amerikában című* könyvét, amely a fogalom történetének és magának a kifejezésnek egy lehetséges eredetét csodálatos feltárásban. Megjegyezte, hogy 1966-ban a CIA-t aggodalommal töltötte el a Warren-bizottság megállapításaival szembeni nemzeti szkepticizmust, különösen akkor, amikor a közvélemény maga a titkosszolgálat felé fordította gyanakvó tekintetét. Ezért 1967-ben a CIA vezető tisztviselői feljegyzést juttattak el az összes helyi állomásra, el arra utasították őket, hogy alkalmazzák médiavagyonukat és elit kapcsolataikat, hogy különféle érvekkel cáfolják ezt a kritikát, különösen Robert Kennedy „magányos fegyveres” állítólagos támogatását. eredménye.

Ez a feljegyzés, amelyet egy későbbi FOIA kéréssel kaptak, hogy többször is erősen negatív értelemben használta az „összeesküvés” kifejezést, ami azt sugallja, hogy az „összeesküvés-elméleteket” és az „összeesküvés-elméleteket” felelőtlennek és irracionálisnak kell ábrázolni. És ahogy 2016-ban [írtam](#),

Nem sokkal ezután hirtelen olyan kijelentések jelentek meg a médiában, pontosan ezeket a pontokat hangoztatják, és megfogalmazások, érvek és használati minták szorosan megfeleltek a CIA irányelveinek. Az eredmény egy hatalmas kiugrás a kifejezés pejoratív használatában, amely elterjedt az amerikai médiában, és a fennmaradó hatás egészen a mai napig tart.

Ezt a lehetséges ok-okozati összefüggést más bizonyítékok is alátámasztják. Nem sokkal azután, hogy 1977-ben elhagyta a *The Washington Postot*, a híres *Watergate* újságíró, Carl Bernstein közzétett egy 25 000 szavas *Guruló kő címlapsztorit*, „A CIA a média” címmel, többen felfedték, hogy az előző negyedszázadban mint 400 amerikai újságíró végzett titokban megbízásokat a CIA-nak. az adott szervezet székhelyén lévő irattárban lévő dokumentumokhoz. Ezt az „Operation Mockingbird” néven ismert befolyási projektet állítólag

American Pravda: the JFK Assassination, Part II – Who Did It?

[Ron Unz](#) • June 25, 2018

Original:

<https://www.unz.com/runz/american-pravda-the-jfk-assassination-part-ii-who-did-it/>

Translated:

Amerikai Pravda: JFK-gyilkosság, II. rész – Ki csinálta?

[Ron Unz](#) • 2018. június 25

https://www-unz-com.translate.goog/runz/american-pravda-the-jfk-assassination-part-ii-who-did-it/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

Amerikai Pravda: JFK-gyilkosság, II. rész – Ki csinálta?

[Ron Unz](#) • 2018. június 25

■.■.■ Egy erős gát hatalmas mennyiségű vizet tarthat vissza, de ha egyszer átszakad, az ebből eredő víz mindent félresöpörhet, ami az útjába kerül. Szinte egész életemben nem kételkedtem abban, hogy egy Lee Harvey Oswald nevű magányos fegyveres ölte meg John F. Kennedy elnököt, és hogy néhány évvel később egy másik magányos fegyveres volt meg öccse, Robert életét. Miután [elfogadtam](#), hogy ezek csupán tündérmesék, amelyekben az őket nyilvánosan fenntartó politikai elit nem hiszi el, elkezdtem fontolóra venni ennek a fontos történelemnek más szempontokat is, amelyek közül a legnyilvánvalóbb az volt, hogy ki áll az összeesküvés mögött, és mik voltak az indítékaik.

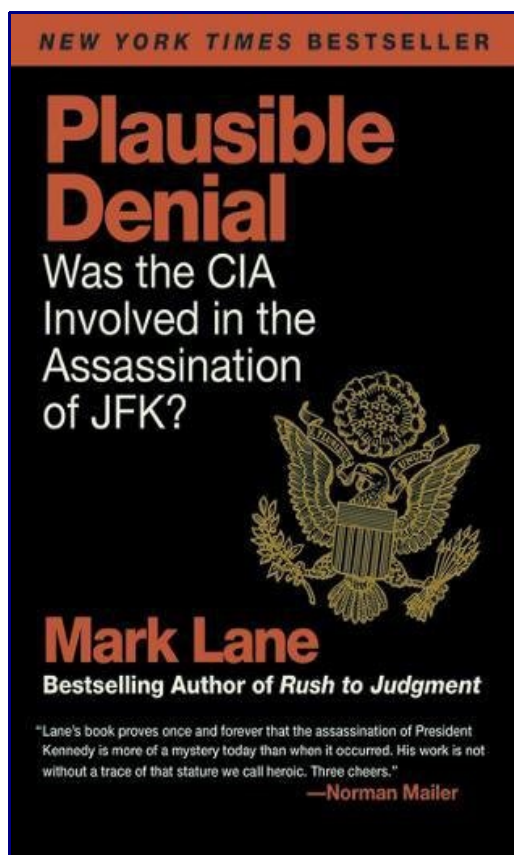
Ezekben a kérdésekben az eltelt fél évszázad és a kortárs szemtanúk természetes vagy egyéb halálózása drasztikusan csökkenti a biztos reményt. Legjobb esetben inkább a lehetőségeket és a valószínűségeket tudjuk értékelni, mint a nagy valószínűségeket, nem beszélve a közel bizonyosságokról. És tekintettel a szilárd bizonyítékok teljes hiányára, a merénylet eredetének feltárásának szükségszerűen óvatos spekulációkon kell alapulnia.

Ilyen jelentős időtávúságból a madártávlatból való látás kiindulópont lehet, látszó tévedés, hogy az aólagos összeesküvés néhány olyan elemére megfelelőt, ami miatt megalapozottnak tűnnek. Ezek közül a legalapvetőbb a merénylettel összefüggésbe hozható személyek háttere, és David Talbot és James W. Douglass legújabb könyvei hatékonyan összefoglalják a szorgalmas merényletek kutatóinak serege által az évtizedek során felhalmozott bizonyítékok nagy részét. . Úgy tűnik, hogy a legtöbb nyilvánvaló összeesküvő szoros kapcsolatban áll a szervezett bűnözéssel, a CIA-val vagy a különböző Castro-ellenes aktivista csoportokkal, jelentős átfedésben e kategóriák között. Maga Oswald minden bizonnyal ugyanerre a profilra illik, bár nagyon valószínű, hogy ő volt az a „pacsik”, akiről azt állította, akárcsak Jack Ruby.

■
Az események szokatlan láncolata szolgáltatta a legerősebb bizonyítékot a CIA részvételére. Victor Marchetti, a CIA tisztje, az igazgatóhelyettes különleges asszisztensévé emelkedett, ami egy bizonyos fontosságú pozíció, mielőtt 1969-ben lemondott a politikai nézeteltérések miatt. Bár hosszú csatát vívott a kormányzati cenzorokkal a *The CIA and the Cult of Intelligence* című könyve miatt, sok korábbi ügynökségi kollégájával megőrizte szoros kapcsolatait.

Az 1970-es években a szenátus egyházi bizottságának és a ház gyilkosságokkal foglalkozó különbizottságának leleplezései a CIA-t nagymértékben negatív nyilvános vizsgálatnak vetették alá, és egyre gyakrabban gyanakodtak a CIA esetleges kapcsolatai JFK meggyilkolásához. 1978-ban James Angleton, a CIA kémelhárításának régi vezetője és egy kollégája robbanóanyag-kiszivárogtatást nyújtott be Marchettinek, mondván, hogy az ügynökség valószínűleg azt tervezi, hogy be kell ismernie a három lövöldözős merénylethez való viszonyát, de a felelősséget E. Howard Huntra hárítják. , egy volt CIA-tiszt, aki a Watergate idején vált hírhedtté, és bűnbakká tette őt, mint szélhámos ügynököt, valamint néhány másik, hasonlóan bemocskolt kollégát. Marchetti az eredményül kapott történetet a *The Spotlight -ban tette közzé*, egy heti országos bulvárlap, amelyet a Liberty Lobby, egy DC-ben működő jobboldali populista szervezet működtet. Noha a fősodratú média szinte teljesen elkerülte, a *The Spotlight* akkoriban a befolyása csúcsán volt, csaknem 400 000 előfizetője volt, és akkora olvasótábora volt, mint a *The New Republic*, a *The Nation* és a *National Review* összesen .

Marchetti cikke azt sugallta, hogy Hunt valóban Dallasban tartózkodott a merénylet alatt, ami egy rágalmazási pert vont maga után, aminek a kára elég nagy volt ahhoz, hogy csődbe vigye a kiadványt. Mark Lane, a JFK merényletekkel foglalkozó régóta kutatója tudomást szerzett a helyzetről, és felajánlotta szolgálatait a Liberty Lobby-nak, remélve, hogy a bírósági eljárást, beleértve a felderítési eljárást és az idézési hatalmat, a merényletre vonatkozó további bizonyítékok megszerzésének eszközeként, valamint különböző bírósági döntések után felhasználhatja. és fellebbezések, az ügy végül 1985-ben került bíróság elé.

Amint Lane 1991-es, a *Plausible Denial* című bestsellerében elmesélte, stratégiája általában meglehetősen sikeresnek bizonyult, nemcsak hogy megnyerte a Hunt elleni esküdtszéki ítéletet, hanem egy volt CIA-tiszt esküdt vallomását is kiváltotta az összeesküvésben való személyes részvételéről. több más résztvevő neve is, bár azt állította, hogy szerepe szigorúan periférikus volt. És bár Hunt évtizedeken át teljes mértékben tagadta a merénylettel való kapcsolatát, élete vége felé egy sor videóra vett interjút készített, amelyben bevallotta, hogy valóban részt vett a JFK-gyilkosságban, és több mást is megnevezett. összeesküvők, miközben azt is fenntartotta, hogy saját szerepe csupán periférikus volt. Hunt robbanásveszélyes, halálos ágyon tett vallomását egy nagy 2007-es történetben mesélték el *Rolling Stone* [cikk](#), és Talbot könyveiben is alaposan elemzett, különösen a másodikban, de egyébként a média nagyrészt figyelmen kívül hagyta.

E látszólagos összeesküvők közül sokan, akik ugyanabból a laza csoportszövetségből származtak, korábban részt vettek az Egyesült Államok kormánya által támogatott Castro meggyilkolására vagy kommunista kormányának megdöntésére irányuló különféle kísérletekben, és keserű ellenséges viszonyt alakítottak ki Kennedy elnökkel szemben, amit úgy gondoltak. árulása a Disznó-öböl fiaskója során és azt követően. Ezért természetes az a tendencia, hogy az ilyen ellenségeskedést a merénylet központi tényezőjének tekintik, ezt a perspektívát általában Talbot, Douglass és számos más író követi. Arra a következtetésre jutottak, hogy Kennedy keményebb vonalú antikommunisták kezében halt meg, felháborodva Kubával, Oroszországgal és Vietnammal kapcsolatos gyengesége miatt, amely érzések a hidegháború tetőpontján minden bizonnyal széles körben elterjedtek a jobboldali politikai körökben.

Bár a merényletnek ez a kerete minden bizonnyal lehetséges, korántsem biztos. Könnyen elképzelhető, hogy a dallasi események alacsonyabb szintű résztvevőinek többségét ilyen

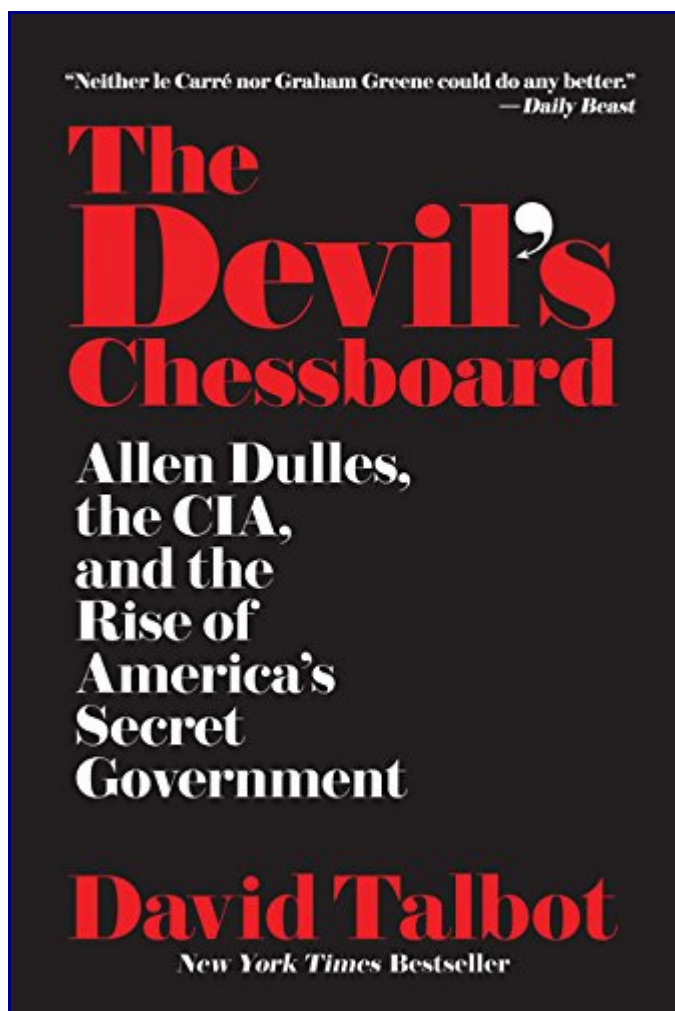
megfontolások vezérelték, de a cselekményt szervező és az eseményeket mozgósító központi figurák más indítatásúak voltak. Mindaddig, amíg az összes összeesküvő egyetértett Kennedy kiiktatásában, nem volt szükség az indítékok abszolút egységességére. Valójában azok a férfiak, akik régóta részt vettek szervezett bűnözésben vagy titkos hírszerzési műveletekben, bizonyára jártasak voltak a műveleti titoktartás terén, és sokan közülük talán nem is számítottak arra, hogy ismerik a legtetején álló férfiak kilétét, nem is beszélve a pontos indítékokról. figyelemre méltó műveletre vállalkoztak.

Szintén élesen meg kell különböztetnünk az egyes személyek és a szervezet mint szervezet részvételét. Például a CIA igazgatója, John McCone Kennedy-hű volt, akit néhány évvel a merénylet előtt háztisztításra neveztek ki, és biztosan ártatlan volt patrónusa halálában. Másrészt az a nagyon jelentős bizonyíték, hogy számos egyéni CIA hírszerző tiszt és tisztviselő vett részt az akcióban, természetesen felveti a gyanút, hogy a legmagasabb rangú feletteseik is részt vettek, talán még az összeesküvés fő szervezőiként is.

Ezeket az ésszerű spekulációkat a személyes elfogultság elemei felerősíthették. Az elmúlt években a JFK-gyilkosságot nyomozó prominens szerzők közül sokan megrögzött liberálisok voltak, és megengedhették, hogy ideológiájuk elhomályosítsa ítéletét. Gyakran arra törekednek, hogy Kennedy kiesésének szervezőit azon jobboldali figurák között találják meg, akiket a legjobban nem kedvelnek, még akkor is, ha az eset távolról sem hihető.

De vegyük fontolóra a nemzetbiztonsági hierarchia csúcsa közelében álló keményvonalas antikommunisták feltételezett indítékait, akik állítólag szervezhatték Kennedy megsemmisítését, mert meghátrált a teljes katonai megoldástól a Disznó-öbölben és a kubai rakétaválságban. Valóban annyira biztosak voltak abban, hogy egy Johnson elnök olyan óriási előrelépést jelent, hogy életüket és nyilvános helyüket kockáztatják, hogy teljes összeesküvést szervezzenek egy amerikai elnök meggyilkolására?

Kevesebb, mint egy év volt hátra az új elnökválasztásig, és úgy tűnt, hogy Kennedy megváltozott álláspontja a polgári jogokkal kapcsolatban szinte az összes déli államban kárt okozott neki, amelyek 1960-ban biztosították a választási győzelmét. Nyilvános nyilatkozatok vagy kínos kiszivárogtatások segíthettek. hagyományos politikai eszközökkel távolítsa el hivatalából, esetleg egy hidegháborús keményvonalas képviselővel, például Barry Goldwaterrel vagy más republikánussal helyettesítse. A liberális JFK-kutatók által gyakran érintett militaristák vagy üzleti iparmágnások valóban annyira kétségbeesettek lettek volna, hogy nem várták meg azt a plusz néhány hónapot, hogy megnézzék, mi történt?

Rendkívül közvetett bizonyítékok alapján Talbot 2015-ös *The Devil's Chessboard* című könyve, amely mintegy a *Brothers* folytatása, azt sugallja, hogy Allan Dulles, a CIA egykori igazgatója lehetett a valószínű ötletgazda, amelynek indítéka szélsőséges hidegharcos nézeteinek és személyes nézeteinek keveréke volt. haragja 1961-es elbocsátása miatt.

Bár az ő részvétele minden bizonnyal lehetséges, nyilvánvaló kérdések merülnek fel. Dulles hetven éves nyugdíjas volt, nagyon hosszú és jeles közszolgálati pályafutással, és testvére volt, aki Eisenhower külügyminisztereként szolgált. Nemrég jelent meg a *The Craft of Intelligence*, amely nagyon kedvező bánásmódban részesült az intézményi médiában, és nagy könyvkörútra indult. Valóban mindent kockára tett volna – beleértve családjá hírnevét a történelemkönyvekben –, hogy megszervezze Amerika szabályosan megválasztott elnökének meggyilkolását, amely példátlan cselekedet merőben más természetű, mint az, hogy feltételezett amerikai nemzeti érdekek érdekében megpróbál leváltani egy guatemalai vezetőt? Minden bizonnyal sokkal biztonságosabb eszköz lett volna az egyenértékű eredmény elérésére, ha kiterjedt média- és hírszerzési kapcsolatait arra használja fel, hogy kínos információkat szivárogtasson ki JFK hírhedt szexuális kitöréseiről a közelgő elnökválasztási kampány során. És ugyanez igaz J. Edgar Hooverre és sok más nagyhatalmú washingtoni alakra is, akik hasonló okokból gyűlölték Kennedyt.

Másrészt nagyon könnyen elképzelhető, hogy az ilyen személyek tudatában voltak a kialakuló cselekménynek, vagy akár elősegítették azt, vagy korlátozott mértékben részt vettek benne. És amint ez sikerült, és személyes ellenségüket leváltották, minden bizonnyal rendkívül hajlandóak lettek volna segíteni az új rezsim eltitkolásában és hírnevének védelmében, amely

szerepet Dulles a legbefolyásosabb tagjaként játszhatott. Warren Bizottság. De az ilyen tevékenységek különböznek attól, hogy egy elnöki merénylet központi szervezőjeként tevékenykedjenek.

Csakúgy, mint a keményvonalas nemzetbiztonsági intézmény esetében, sok szervezett bűnözési vezető felháborodott a Kennedy-kormányzat lépései miatt. Az 1950-es évek végén Robert Kennedy a Szenátus Munkaügyi Rackets Bizottságának főtanácsadójaként intenzíven megcélozta a tömeget. Ám az 1960-as választások során Joseph Kennedy családi pátriárka saját, régóta fennálló maffiakapcsolatait használta fel, hogy támogatást kérjen idősebb fia elnökválasztási kampányához, és minden esetben a korrump maffia által uralt politikai gépezetek által Chicagóban és másutt ellopott szavazatok segítették JFK-t a Fehér Házban, Robert Kennedyvel együtt a főügyészként. Frank Sinatra, egy lelkes Kennedy-támogató, szintén elősegítette ezt a megállapodást azzal, hogy befolyását a szkeptikus maffiavezérekre használta.

Robert Kennedy főügyész azonban ahelyett, hogy politikai szívességgel fizette volna vissza a választások ilyen döntő támogatását, talán nem is tudott ilyen alkuról, hamarosan kirobbant egy teljes háborút a szervezett bűnözés ellen, amely sokkal súlyosabb volt, mint bármi, amit korábban szövetségi szinten folytattak. a bűnügyi főnökök ezt az új adminisztráció hátba szűrő árulásának tekintették. Miután Joseph Kennedyt 1961 végén egy cselekvőképtelenné vált agyvérzés elejtette, minden reményüket elvesztették, hogy befolyását az előző évben kötött üzletek érvényesítésére használja majd. Az FBI lehallgatásaiból kiderül, hogy a maffiavezér, Sam Giancana úgy döntött, hogy megöli Sinatrát ebben a kudarcba fulladt alkuban játszott szerepe miatt, csak az énekes életét kímélve meg, ha belegondolt, mennyire szerette a 20. század egyik leghíresebb olasz-amerikai hangját.

Ezek a szervezett bűnözés vezetői és néhány közeli munkatársuk, mint például Jimmy Hoffa, a Teamster főnöke minden bizonnyal keserű gyűlöletet keltett Kennedyékkel szemben, és természetesen arra késztetett néhány szerzőt, hogy a maffiát jelölték meg a merénylet biztos szervezőiként, de ezt eléggé találom. nemtelen. Az amerikai bűnügyi főnökök sok évtizeden át bonyolult és változatos kapcsolatban álltak a politikai szereplőkkel, akik néha szövetségeseik, máskor is előfordulhatnak, és bizonyára sok árulás történt az évek során. Nem tudok azonban egyetlen olyan esetről sem, amelyben a nemzeti szintén akár közepesen prominens politikai személyiséget is meggyilkoltak volna, és elég valószínűtlennek tűnik, hogy az egyetlen kivétel egy népszerű elnök lenne, akire valószínűleg úgy tekintettek volna. teljesen kikerülve a bajnokságból.

Ezen túlmenően az a szilárd bizonyíték, hogy sok CIA-alkalmazott részt vett az összeesküvésben, azt sugallja, hogy a hírszerzési vagy a politikai világ saját hierarchiájában magasan álló személy toborozta és szervezte meg őket, nem pedig az a kevésbé valószínű, hogy kizárólag az általuk bevezetett személyek. a szervezett bűnözés párhuzamos tartományának vezetői. És bár a bűnügyi főnökök esetleg magát a merényletet is megszervezhatték volna, biztosan nem volt módjuk megszervezni a Warren-bizottság későbbi eltávolítását, és Amerika politikai vezetése sem volt hajlandó megvédeni a maffiavezéreket a nyomozástól és a megfelelő büntetéstől. ilyen szörnyű cselekedet.

Ha egy férjet vagy feleséget meggyilkolva találnak, nyilvánvaló gyanúsított vagy indíték nélkül, a rendőrség szokásos válasza az, hogy gondosan kivizsgálja a túlélő házastársat, és ez a gyanú gyakran be is igazolódik. Hasonlóképpen, ha azt olvassa az újságjaiban, hogy a harmadik világ valamely homályos országában két, kimondhatatlan nevű, keserűen ellenséges vezető osztozott a legfelsőbb politikai hatalmon egészen addig, amíg az egyiket ismeretlen összeesküvők egy rejtélyes merényletben hirtelen lecsapták, akkor minden bizonnyal megmozdulnak a gondolatai. nyilvánvaló irányba. Az 1960-as évek elején a legtöbb amerikai nem látta ilyen fényben hazája politikáját, de talán tévedett. Teljes újoncként a JFK összeesküvés-elemzés hatalmas, rejtett világában,

A két Talbot-könyv és a Douglass-könyv, összesen mintegy 1500 oldalas, csupán néhány bekezdést szentel Johnson részvételének gyanújának. Talbot első könyve arról számol be, hogy közvetlenül a merénylet után az alelnök örült aggodalmát fejezte ki személyes segítőinek amiatt, hogy katonai puccs készülhet vagy kitörhet a világháború, és azt sugallja, hogy ez a néhány hétköznapi szó nyilvánvaló ártatlanságát mutatja, bár egy cinikusabb szemlélő elgondolkozhat azon, hogy ezek a megjegyzések pontosan ezért hangzottak-e el. Talbot második könyve tulajdonképpen egy látszólag alacsony szintű összeesküvőt idéz, aki azt állítja, hogy Johnson személyesen aláírta a cselekményt, és elismeri, hogy Hunt ugyanabban a dologban hitt, de az ilyen megalapozatlan vádak megkeletlenül szkepticizmussal kezelik. mielőtt egy mondattal kiegészítené, elismerve, hogy Johnson valóban passzív támogatója vagy akár cinkosa is lehetett. Douglass és Peter Dale Scott, a nagy hatású 1993-as könyv szerzője Úgy tűnik, *a Deep Politics és a JFK halála soha nem is foglalkozott ezzel a lehetőséggel.*

Az ideológiai megfontolások valószínűleg fontos okai ennek a figyelemre méltó visszafogottságnak. Bár a liberálisok az 1960-as évek végére kezdték szidalmazni LBJ-t a népszerűtlen vietnami háború eszkalációja miatt, az évtizedek során ezek az érzelmek elhalványultak, miközben a mérföldkönek számító polgárjogi törvény elfogadásának meleg emlékei és a Great Society programok létrehozása felemelkedtek. rangját abban az ideológiai táborban. Ezen túlmenően az ilyen jogszabályokat régóta blokádnak alá helyezték a Kongresszusban, és csak az 1964-es Demokratikus Kongresszus JFK vértanúhalálát követő földcsuszamlás miatt váltak törvényessé, és a liberálisok számára nehéz lehet beismerni, hogy legkedvesebb álmaikat csak egy politikai gyilkosság valósította meg.

Kennedy és Johnson erősen ellenséges személyes riválisok lehettek, de úgy tűnik, kevés mély ideológiai nézeteltérés volt a két ember között, és JFK kormányának legtöbb vezető alakja továbbra is az utódja alatt szolgált, ami minden bizonnyal óriási kínos forrást jelentett mindenki számára. lelkes liberálisok, akik arra gyanakodtak, hogy az előbbi egy összeesküvés gyilkolta meg, amelyben az utóbbi is részt vett. Talbot, Douglass és sok más, egy merényletösszeesküvés baloldali szószólója szívesebben hibáztatja a sokkal kedvesebb gonosztevőket, mint például a keményvonalas, antikommunista hidegharcosokat és a jobboldali elemeket, különösen a CIA vezető tisztségviselőit. mint például Allan Dulles volt igazgató.

Egy további tényező, amely segít megmagyarázni Talbot, Douglass és mások rendkívüli nem hajlandóságát, hogy Johnstont nyilvánvaló gyanúsítottként tekintsék, a könyvkiadói ipar

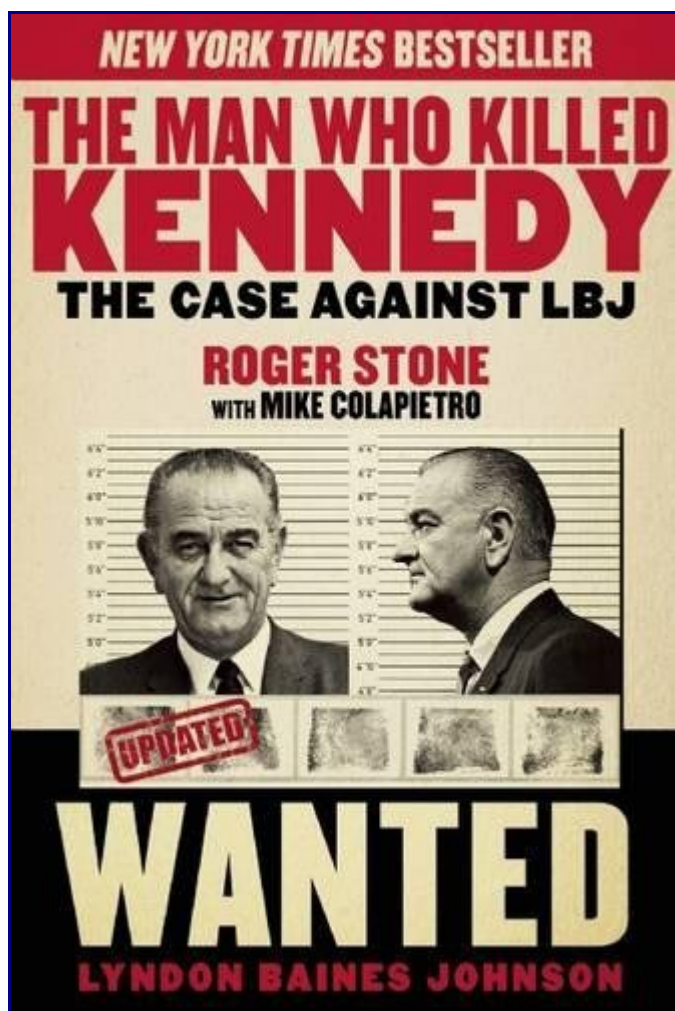
valósága lehet. A 2000-es évekre a JFK-gyilkossági összeesküvések már régóta elhalványultak, és a mainstream körök megvetően kezelték őket. Talbot jó hírneve, 150 eredeti interjúja és kéziratának minősége áttörte ezt a korlátot, és a *The Free Press -t mint igen tekintélyes kiadót vonzotta, míg később a New York Times Sunday Book Review című folyóiratban egy vezető akadémikustól erősen pozitív kritikát írt. és egy óras televíziós részletet sugároznak a C-Span Booknotes-on. De ha egy kis teret szentelt volna annak a gyanúnak, hogy a 35. elnökünket a mi 36. elnökünk gyilkolta meg, akkor a „felháborító összeesküvés-elmélet” plusz elemének súlya biztosan biztosította volna, hogy könyve nyomtalanul elsüllyedjen.*

Ha azonban elvetjük ezeket a torzító ideológiai vakokat és az amerikai kiadó gyakorlati szempontjait, **Johnson részvételének *prima facie* esete meglehetősen meggyőzőnek tűnik.**

Vegyünk egy nagyon egyszerű pontot. Ha egy elnököt összeesküvők ismeretlen csoportja üt le, utódjának általában a lehető legerősebb ösztönzése lett volna, hogy felkutassák őket, nehogy ő legyen a következő áldozatuk. Johnson azonban nem tett semmit, kinevezte a Warren-bizottságot, amely elfedte az egész ügyet, és egy szabálytalan „magányos fegyverest” hibáztatva, aki kényelmesen meghalt. Ez rendkívül furcsának tűnik egy ártatlan LBJ számára. Ez a következtetés nem volt meg, hogy Johnson volt az ötletgazda, de még csak nem is részt vesz, de nagyon erős a gyanú, hogy legalább volt tudatában a cselekménynek, és jó személyes kapcsolatot ápolt néhány fővel.

Hasonló következtetést támaszt alá egy fordított elemzés is. Ha az összeesküvés sikerrel járt, és Johnson elnök lett, az összeesküvők minden bizonnyal eléggé biztosak voltak abban, hogy az új elnök inkább megvédi őket, mintsem árulóként fogja őket nyomon követni és megbüntetni. Még egy teljesen sikeres merénylet is óriási kockázatokkal járna, hacsak a szervezők nem hisznek abban, hogy Johnson pontosan azt fogja tenni, amit tett, és ennek egyetlen módja az lenne, ha legalább valamilyen homályos módon hangot adna neki a tervről, és megszerzi a passzív beleegyezést.

Ezen megfontolások alapján **rendkívül nehéznek tűnik elhinni, hogy bármilyen JFK-gyilkossági összeesküvés teljes egészében Johnson előre tudta nélkül történt, vagy hogy nem volt központi szereplője a későbbi eltussolásnak.**

De Johnson karrierjének és 1963 végén kialakult politikai helyzetének konkrét részletei nagyban megerősítik ezeket a teljesen általános érveket. A liberális JFK írók Johnson „See No Evil” megközelítésének nagyon hasznos korrekciója Roger Stone [The Man Who Killed Kennedy: The Case Against LBJ](#) című műve, amely 2013-ban jelent meg. Stone, egy régóta republikánus politikai munkatárs, aki Richard Nixon vezetésével kezdte, azt mutatja be, hogy Johnson az a fajta egyén volt, aki könnyen kezet nyújtott volna politikai gyilkosságra, és arra is, hogy komoly okai voltak rá.

Többek között, Stone rengeteg meggyőző információt gyűjt össze Johnson több évtizedes rendkívül korrupst és bűnözői texasi gyakorlatáról, beleértve azt a meglehetősen valószínű állítást is, hogy ezekben több gyilkosság is szerepelhetett. Az egyik bizarr 1961-es incidensben, amely furcsán előrevetíti a Warren-bizottság „magányos fegyveres” megállapítását, holtan találtak egy szövetségi kormányfelügyelőt, aki egy LBJ közeli szövetségesét érintő jelentős texasi korrupciós tervet vizsgált, és ötször mellkason és hason lőtték egy puskával, de a a halált hivatalosan „öngyilkosságnak” nyilvánították a helyi hatóságok, és ezt a következtetést egyenes arccal számolták be a *Washington Post* oldalain .

Johnson karrierjének minden bizonnyal az egyik figyelemreméltó aspektusa, hogy szegénynek született, egész életében alacsony fizetésű kormányzati állásokat töltött be, mégis letette a hivatali esküt a [modern Amerika történetének leggazdagabb elnökeként](#) , miután több mint dollárnyi személyes vagyont halmozott fel. 100 millió dollár mai dollárban, a vállalati jövedeliktől származó pénzügyi kifizetéseket felesége üzletén keresztül mossák ki. Erre a furcsa anomáliára manapság olyan keveset emlékeznek, hogy egy prominens politikai újságíró teljes

hitetlenségét fejezte ki, amikor egy évtizeddel ezelőtt megemlítettem neki.

Stone hatékonyan felvázolja azt a nagyon nehéz politikai helyzetet is, amellyel Johnson 1963 végén szembesült. Eredetileg az ország egyik legerősebb demokratájaként és pártja jelölésének nyilvánvaló éllovasaként indult az 1960-as elnökválasztási versenybe, minden bizonnyal ahhoz képest, hogy sokat fiatalabb Kennedyt, akit nagymértékben felülmúlt politikai rangban, és némileg meg is vetett. Veresége, amely mindkét oldalon sok visszafogott üzlettel járt, hatalmas személyes csapást mért. Nem teljesen világos, hogy miként sikerült valahogy rávennie magát a jegyre, de Stone és Seymour Hersh is [a Camelot sötét oldalában](#) határozottan azt sugallják, hogy a személyes zsarolás nagyobb tényező volt, mint a földrajzi jegykiegyenlítés. Mindenesetre Kennedy papírvékony 1960-as győzelme sokkal nehezebb lett volna anélkül, hogy Texas kis híján bekerülne a demokraták oszlopába, és úgy tűnik, hogy Johnson erőteljes politikai gépezetének választási csalása ott szinte biztosan fontos tényező lett volna.

Ilyen körülmények között Johnson természetesen arra van szükség, hogy komoly szerepet játszik az új adminisztrációban, sőt hatalmas politikai tárcát követelt, **ám ehelyett azonnal félreállították, és teljesen megvetéssel kezelték, így hamarosan elhagyott, tekintély nélküli figurává vált. vagy befolyásolni.** Ahogy telt-múlt az idő, Kennedység azt tervezték, hogy megszabadulnak tőle, és alig néhány nappal a merénylet előtt már azon tanakodtak, hogy ki kerüljön helyette az újválasztási jegyre. Johnson extrém korrupciós történetének nagy része Texasban és DC-ben is napvilágot látott Bobby Baker, kulcsfontosságú politikai csatlósának bukását, és Kennedy erős bátorítására a *Life Magazine* egy hatalmas leleplezést készített zord és gyakran bűnös múltjáról, megalapozva a vádemelést és talán egy hosszadalmas börtönbüntetést. 1963. november közepén **Johnson kétségbeesett politikai személyiségnek tűnt a kötél végén, de egy héttel később már az Egyesült Államok elnöke volt, és az összes kavargó botrány hirtelen feledésbe merült. Stone még azt is állítja, hogy a Johnson-expedíció számára fenntartott hatalmas folyóirat-tömböt ehelyett a JFK-gyilkosság története töltötte be.**

Amellett, hogy hatékonyan dokumentálja Johnson mogorva személyes történetét és azt a fenyegető pusztítást, amellyel Kennedység 1963 végén szembesültek, Stone számos lenyűgöző személyes tanúvallomást ad hozzá, megbízhatóak vagy nem. **Elmondása szerint, most mentora, Nixon azt a jelenetet nézte a dallasi rendőrőrsön, ahol Jack Ruby lelötte Oswaldot, Nixon azonnal olyan fehér lett, mint egy szellem, és elmagyarázta, hogy személyesen ismertem a fegyverest, születési nevén Rubenstein. Amikor 1947-ben egy házbizottságon dolgozott, Nixonnak egy közeli szövetségese és prominens maffiaüggyvéd azt tanácsolta, hogy vegye fel Rubyt nyomozónak, és azt mondták neki, hogy „Lyndon Johnson egyik fia”.** Stone azt is állítja, hogy Nixon egyszer mondta, hogy már régóta keresi az elnököt, Johnsonnal „nem voltam hajlandó ölni ezért.

Stone több mint fél évszázadot töltött kíméletlen politikai ügynökként, olyan pozícióban, amely egyedülálló személyes hozzáférést biztosított számára a múlt nagy eseményeiben részt vevő személyekhez, de egyben a szakma kevésbé őszinte hírnevét is hordozza. , és az egyéneknek gondosan mérlegelniük kell ezeket az ütköző tényezőket egymáshoz képest. Személy szerint az általa közölt szemtanúi történetek többségét én szoktam érdemelni. De még a teljesen

szkeptikus olvasóknak is hasznosnak kell találniuk a könyvben található másodlagos forráshivatkozások nagy gyűjteményét az LBJ történetének silány részleteiről.

Végül, egy látszólag nem kapcsolódó történelmi esemény eredetileg felvetette a gyanúmat Johnson érintettségével kapcsolatban.

Közvetlenül a hatnapos háború kitörése előtt, 1967-ben Johnson elküldte a *USS Liberty* -t , a legfejlettebb hírszerzési hajónkat, hogy továbbra is a tengeren maradjon a nemzetközi vizeken, és szorosan figyelemmel kísérje a katonai helyzetet. Megjelentek olyan állítások, hogy zöld utat adott Izraelnek a megelőző támadáshoz, de félt attól, hogy nukleáris konfrontációt kockáztat Szíria és Egyiptom szovjet patrónusaival, szigorúan körülhatárolta a hadművelet korlátait, és a *Liberty* -t küldte, hogy megtartsa szemmel tartani a fejleményeket, és talán azt is, hogy „megmutassa Izraelnek, ki a főnök”.

Függetlenül attól, hogy ez az újjáépítés helyes-e vagy sem, az izraeliek hamarosan teljes támadást indított a csaknem hajó ellen, annak ellenére, hogy nagy amerikai zászló lobogott, és támadórepülőgépeket és torpedócsónakokat hajók be, hogy elsüllyesszék a több órán át tartó támadás során. a mentőcsónakok géppuskázása, hogy ne maradjanak túlélők. A támadás első szakasza a fő kommunikációs antennát vette célba, és annak megsemmisítését, valamint az erős izraeli akadályozást a térségben a kommunikációt a bent tartózkodó többi amerikai haditengerészeti erővel.

A rendkívül nehéz körülmények ellenére a legénység egyik tagjának hőiesen sikerült egy csereantennát felhúznia a támadás során, és számos különböző frekvencia kipróbálásával ki tudta kerülni az elakadást, és felvette a kapcsolatot az amerikai hatodik flottával, tájékoztatva őket a kétségbeejtő helyzetről. Mégis, bár kétszer küldtek szállító repülőgépeket a *Liberty* megmentésére és a támadók elűzésére, minden alkalommal visszahívták őket, nyilvánvalóan az Egyesült Államok kormányának legmagasabb hatóságainak közvetlen utasítására. Miután az izraeliek megtudták, hogy a helyzet híre más amerikai erőkhöz is eljutott, hamarosan abbahagyták a támadást, és a súlyosan megsérült *Liberty* végül besántikált a kikötőbe, több mint 200 halott és sebesült tengerész és NSA-jelkezelővel, ami a második világháború óta a legnagyobb amerikai katonaveszteséget jelentette bármely haditengerészeti incidensben.

Bár számos kitüntetést adtak ki a túlélőknek, az incidens hírét a teljes titoktartás teljesen elnyomta, és példátlan lépésként a Kongresszusi Becsületérmet is csak zártkörű ceremónia keretében osztották ki. A túlélőket az azonnali hadbíróssággal is keményen megfenyegették, ha a sajtóval vagy bárki mással megvitatják a történeteket. Az elsőprő bizonyítékok ellenére, hogy a támadás szándékos volt, a haditengerészeti vizsgálóbíróság John S. McCain, Jr. admirális, a jelenlegi szenátor édesapja elnökletével tragikus balesetnek minősítette az esetet, és a teljes médiázár elnyomta a tényeket. Az igaz történet csak évekkel később derült ki, amikor James M. Ennes, Jr., a *Liberty* túlélője súlyos jogi következményeket kockáztatott, és közzétette *Assault on the Liberty* 1979-ben .

Amint megtörtént, az NSA lehallgatott izraeli kommunikációt a támadó repülőgépek és Tel-Aviv között, héberről lefordítva, teljes mértékben megerősítette, hogy a támadás teljes mértékben szándékos volt, és mivel sok halott és sebesült az NSA alkalmazottja volt, ezeknek a

tényeknek az elhallgatása nagymértékben megtörtént. rangsorolták kollégáikat. Régi barátom, Bill Odom, a háromcsillagos tábornok, aki Ronald Reaganért irányította az NSA-t, később okosan kijátszotta politikai urai korlátozásait, és ezeket a terhelő lehallgatásokat a Sigint képzési program minden titkosszolgálati tiszt számára előírt standard tantervének részévé tette.

2007-ben egy szokatlan körülmény végül megtörte a harmincéves elsötétedést a mainstream médiában. Sam Zell ingatlanbefektető, egy zsidó milliárdos, aki rendkívül elkötelezett Izrael iránt, megszervezte a Tribune Company, a *Los Angeles Times* és a *Chicago Tribune* anyavállalatának tőkeáttételes kivásárlását., csupán saját pénzének egy töredékét fekteti be, és a finanszírozás nagy része az általa felvásárolt társaság nyugdíjalapjaiból származik. Az agyafúrt pénzügyi befektetései miatt széles körben „sirtáncosként” beharangozott Zell nyilvánosan azzal dicsekedett, hogy az ügylet szinte minden felfelé ívelő potenciált megad neki, miközben viszonylag kevés kockázatot vállalt magára. Ez a megközelítés bölcsnek bizonyult, mivel az összetett ügylet gyorsan csődbe omlott, és bár Zell szinte sértetlenül került ki, a szerkesztők és az újságírók több évtizedet veszítettek felhalmozott nyugdíjaikból, miközben a tömeges elbocsátások hamarosan tönkretették az ország két legnagyobb, legrangosabb újságok. Talán véletlenül, éppen akkor, amikor ez az üzleti zűrzavar 2007 végén beütött, a *Tribune* futott egy hatalmas, 5500 szavas sztori a *Liberty* - támadásról, ami az első és egyetlen alkalom, hogy a valós tények ilyen átfogó beszámolója valaha is megjelent a mainstream médiában.

Mindent összevetve Johnson tornyosuló egyéni ego volt, és amikor elolvastam a cikket, megdöbbenett a zsidó állam iránti elképesztő alázatossága. A kampányadományok hatása és a kedvező médiavisszhang teljesen elégtelennek tűnt ahhoz, hogy megmagyarázza reakcióját egy olyan incidensre, amely oly sok amerikai katona életébe került. Elkezdtem azon töprengeni, vajon Izrael játszhatott-e rendkívül erős politikai ütőkártyát, megmutatva ezzel LBJ-t, „ki volt szabály a főnök”, és miután egy-két évvel később felfedeztem a JFK-gyilkossági összeesküvés valóságát, gyanítottam, hogy tudom, mi . ütőkártya lehetett. Az évek során eléggé összebarátkoztam a néhai Alexander Cockburnnel, és amikor legközelebb ebédeltünk, felvázoltam az elképzeléseimet.

Az ilyen találgatásoktól függetlenül a *Liberty* -i incidens furcsa körülményei egyértelműen bizonyították Johnson elnök és Izrael kormánya közötti rendkívül szoros kapcsolatát, valamint a fősodratú média hajlandóságát arra, hogy évtizedeket eltöltsenek a legfigyelemreméltóbb események eltitkolásával, ha esetleg rálépnek. adott lábujjakon.

Ezeket a fontos megfontolásokat szem előtt kell tartani, amikor elkezdjük feltárni a JFK-gyilkosság legrobbanékonyabb, de alulbeszámolt elméletét. Csaknem huszonöt évvel ezelőtt a néhai Michael Collins Piper közzétette a *Végső ítélet*, amely nagyon sok közvetett bizonyítékot mutat be arra vonatkozóan, hogy Izrael és a Moszad titkos hírszerző szolgálata, valamint amerikai munkatársai valószínűleg központi szerepet játszottak az összeesküvésben.

Az 1963-as merényletet követő évtizedekben gyakorlatilag semmilyen gyanú nem irányult Izraelre, és ennek következtében az 1960-as, 1970-es és 1980-as években megjelent több száz vagy ezer gyilkossági összeesküvés könyv egyike sem utalt a Moszad szerepére. bár a

Vatikántól az Illuminátusig szinte minden más lehetséges bűnöst vizsgálat alá vettek. Kennedy az 1960-as választásokon a zsidó szavazatok több mint 80%-át szerezte meg, az amerikai zsidók nagyon előkelő helyen szerepeltek a Fehér Házában, és nagy oroszlánok közé tartozott a zsidó média szereplői, hírességek és értelmiségiek, New York Citytől Hollywoodon át az Ivy League-ig. Ráadásul olyan zsidó származású személyek, mint Mark Lane és Edward Epstein, a gyilkossági összeesküvés vezető támogatói közé tartoztak. ellentmondásos elméleteikkel, amelyeket olyan befolyásos zsidó kulturális hírességek támogatnak, mint Mort Sahl és Norman Mailer. Tekintettel arra, hogy a Kennedy-kormányzatot széles körben Izrael-pártinak tartották, úgy tűnt, semmiféle indítéka nem volt a Moszad-beavatkozásnak, és a bizarr, teljesen megalapozatlan, a zsidó állam ellen irányuló ilyen monumentális vádak aligha nyernek majd teret egy túlnyomóan profi. -Izrael kiadói ipar.

Az 1990-es évek elején azonban nagyra becsült újságírók és kutatók elkezdték feltárni az izraeli atomfegyver-arszénál fejlesztésének körülményeit. Seymour Hersh 1991-es *The Samson Option: Israel's Nuclear Arsenal and American Foreign Policy* című könyve leírja a Kennedy-adminisztráció szélsőséges erőfeszítéseit, hogy rákényszerítse Izraelt állítólagos nem katonai célú dimonai atomreaktorának nemzetközi ellenőrzésére, és ezáltal megakadályozza annak nukleáris fegyverek előállítására való használatát. *A Dangerous Liaisons: The Inside Story of the US-Israeli Covert Relationship* by Andrew és Leslie Cockburn ugyanabban az évben jelent meg, és hasonló terepet ölelt fel.

Noha akkoriban teljesen rejtve volt a közvélemény elől, az 1960-as évek eleji politikai konfliktus az amerikai és az izraeli kormány között a nukleáris fegyverek fejlesztésével kapcsolatban a Kennedy-kormányzat egyik legfontosabb külpolitikai prioritása volt, amely a nukleáris fegyverek non-prolifерációját az egyik központi nemzetközi kezdeményezésévé tette. Figyelemre méltó, hogy John McCone, Kennedy a CIA igazgatójaként korábban Eisenhower irányítása alatt működő Atomenergia Bizottságban dolgozott, ő volt az a személy, aki kiszivárogtatta azt a tényt, hogy Izrael atomreaktort épít plutónium előállítására.

A Kennedy-adminisztráció által Izraelre kifejtett, titokban kifejtett nyomásgyakorlás és pénzügyi segélyekkel való fenyegetés végül olyan súlyossá vált, hogy 1963 júniusában Izrael alapító miniszterelnökének, David Ben-Gurionnak a lemondásához vezettek. De mindezek a gyakorlatok szinte teljesen leálltak vagy visszafordultak, amint Kennedy ugyanazon év novemberében Johnson váltotta fel. Piper megjegyzi, hogy Stephen Green 1984-es *Taking Sides: America's Secret Relations With a Militant Israel* című könyve korábban dokumentálta, hogy az Egyesült Államok közel-keleti politikája Kennedy meggyilkolása után teljesen megfordult, de ez a fontos megállapítás akkoriban kevés figyelmet kapott.

A JFK-gyilkossági összeesküvés megalapozott intézményi alapjaival szemben szkeptikusok gyakran felfigyeltek a Kennedy- és Johnson-kormányzat közötti rendkívüli folytonosságra mind a kül-, mind a belpolitikában, azzal érvelve, hogy ez komoly kétségbe vonja az ilyen lehetséges indítékokat. Bár ez az elemzés nagyrészt helyesnek tűnik, Amerika Izraellel és atomfegyver-programjával szembeni magatartása rendkívül figyelemre méltó kivételt jelent e minta alól.

Az izraeli tisztviselők számára további jelentős aggodalomra ad okot a Kennedy-adminisztráció azon törekvése, hogy élesen korlátozza az Izrael-barát politikai lobbik tevékenységét. 1960-as elnökválasztási kampánya során Kennedy találkozott New Yorkban gazdag izraeli szószólókkal, akiket Abraham Feinberg pénzember vezetett, és hatalmas pénzügyi támogatást ajánlottak fel a közel-keleti politikában betöltött irányító befolyásért cserébe. Kennedynek sikerült homályos biztosítékokkal eltántorítani őket, de annyira aggasztónak tartotta az esetet, hogy másnap reggel megkereste Charles Bartlett újságíró, egyik legközelebbi barátját, és felháborodásának adott hangot amiatt, hogy az amerikai külpolitika a szigetpártiak ellenőrzése alá kerülhet. egy idegen hatalom, megígérte, hogy ha ő lesz az elnök, orvosolni fogja a helyzetet. És valóban, Miután testvérét, Robertet benevezte főügyésznek, az utóbbi komoly jogi eljárásokat kezdeményezett, hogy rákényszerítsék az Izrael-barát csoportokat, hogy külföldi ügynökként regisztrálják magukat, ami drasztikusan csökkentette volna hatalmukat és befolyásukat. JFK halála után azonban ezt a projektet gyorsan félbehagyták, és a rendezés részeként a vezető Izrael-barát lobbik csak beleegyezett abba, hogy AIPAC-ként alakítsa újra magát.

Végső Ítélet Eredeti, 1994-es megjelenését követően számos újranyomtatáson ment keresztül, és a 2004-ben megjelent hatodik kiadásra több mint 650 oldalra nőtt, számos hosszú melléklettel és több mint 1100 lábjegyzettel, amelyek túlnyomó többsége teljesen általános forrásokra hivatkozik. A szöveg törzse csupán szervezésben és kidolgozásban volt használható, tükrözve az összes kiadó teljes bojkottját, az a mainstream vagy alternatív, de magát a figyelemre méltó méltónak és általában igazán lenyűgözőnek találtam. Az összes médiában tapasztalt legszélsőségesebb elűzés ellenére a könyv több mint 40 000 példányban kelt el az évek során, így egyfajta underground bestseller lett, és minden bizonnyal mindenki felhívta a JFK-gyilkosságkutató közösségben, bár láthatóan szinte sem. hajlandóak voltak megemlíteni a létezését. Gyanítom, hogy ezek a többi író rájött, hogy a könyv létezésének akármilyen pusztaság elismerése is, ha csak nevetségessé teszi vagy elutasítja azt, végzetes lehet média- és kiadói karrierjükre nézve. Maga Piper 2015-ben, 54 évesen halt meg, egészségügyi problémáktól és erős ivástól szenvedve, amely gyakran a komor szegénységgel jár együtt, és más újságírók nem szívesen kockáztatták ugyanezt a szomorú sorsot.

Ennek a furcsa helyzetnek a példájaként Talbot 2007-es könyvének bibliográfiája csaknem 140 bejegyzést tartalmaz, amelyek némelyike meglehetősen homályos, de nincs helye a *Végső ítéletnek*, és nagyon átfogó tárgymutatója sem tartalmaz bejegyzést a „zsidókról” vagy „Izraelről”. Valójában egy ponton nagyon finoman jellemezte Robert Kennedy szenátor teljes egészében zsidó vezető állományát azzal, hogy „nem volt köztük katolikus”. 2015-ös folytatása ugyanilyen körültekintő, és bár az index számos bejegyzést tartalmaz a zsidókra vonatkozóan, mindezek hivatkozásai a második világháborúra és a nációkra vonatkoznak, amely magában foglalja a fő béte *noire -je, Allen Dulles állítólagos náci kapcsolatairól szóló vitáját is*. Stone könyve, ismétgyilkos félelem nélkül elítél Lyndon Johnson elnököt a JFK-ság miatt, furcsa módon kizárja a „zsidókat” és „Izraelt” a hosszú tárgymutatóból és a *Végső ítéletet* a bibliográfiából, és Douglass könyve is ezt a mintát követi.

Továbbá azok a szélsőséges aggodalmak, amelyeket a Piper-hipotézis váltott ki a JFK-

gyilkosság kutatói körében, megmagyarázhatják egy furcsa anomáliát. **Noha Mark Lane maga is zsidó származású** és baloldali gyökerű volt, a Liberty Lobby-ban aratott győzelmet aratott a Hunt rágalalmazási perben, sok évet töltött azzal a szervezettel jogi minőségben, és láthatóan szép barátságba lépett Piperrel, annak egyikével. vezető írók. Piper szerint Lane elmondta a *Végső Ítéletet* „szilárd indokot” adott a Moszadnak a merényletben betöltött jelentős szerepére, és úgy tekintette, hogy ez az elmélet teljes mértékben kiegészíti saját, a neki C-szerepre való. Gyanítom, hogy az ezekkel az asszociációkkal kapcsolatos aggodalmak magyarázatot adhatnak arra, hogy Lane-t szinte teljesen kihagyták a Douglass és a 2007-es Talbot-könyvekből, és miért került szóba a második Talbot-könyv csak akkor, amikor munkája elengedhetetlen volt Talbot saját elemzéséhez. . Ezzel szemben a *New York Times* munkatársai aligha lesznek annyira járatosak a JFK-gyilkosságkutató közösségben kevésbé ismert vonatkozásaiban, és mivel nem tudtak erről a rejtett vitáról, Lane-nek az azta hosszú és ragyogó nekrológotadtak át, amelyet karrierje teljesen indokolt. .

Egy adott lehetséges gyanúsítottjainak mérlegelésekor gyakran hasznos a múltbeli viselkedésminták alapos mérlegelése. Ahogy fentebb már szó volt róla, nem tudok olyan történelmi példát gondolni arra, hogy a szervezett bűnözés súlyos merényletetet volna bármelyik, a nemzeti szintéren mérsékelten prominens amerikai politikai személyiség ellen. És annak ellenére, hogy itt-ott gyanús, vagy más a CIA-ra is.

szemben úgy tűnik, hogy **az izraeli Moszad és a cionista csoportok, hogy megelőzzék a zsidó állam létrejöttét, nagyon hosszú múltra tekintenek vissza a merényletek ezzel kapcsolatban,** amely magában foglalja azokat a magas rangú politikaiakat is, akik általában sértetlennek tekinthetnénk. Lord Moyne-t, a közel-keleti brit államminisztert 1944-ben meggyilkolták, és 1948 szeptemberében ugyanerre a sorsra jutott Folke Bernadotte gróf, az ENSZ béketárgyalója, akit az első arab-izraeli háború megoldására küldtek. teljesen mentes volt az ilyen kockázatoktól, **és Piper megjegyzi, hogy Harry Truman lányának, Margaretnek az emlékirataiból kiderül, hogy a cionista fegyveresek 1947-ben mérgező vegyszerekkel megtűzdelt levél segítségével próbálták meggyilkolni az apját, amikor azt hitték, hogy a férfi húzza magát Izrael támogatásában, bár azt a sikertelen kísérletet soha nem hozták nyilvánosságra.**

■_

Ha az 1990-es évek mindenteláruló bestsellereinek állításai a Moszad disszidenséről, Victor Osztrovskijról, akkor Izrael még George HW Bush elnök 1992-es meggyilkolását is fontolóra vette, mert a ciszjordániai teleppolitikák miatti konfliktus során azzal fenyegette, hogy megszakítja az Izraelnek nyújtott pénzügyi támogatást. és arról értesültem, hogy a Bush-kormányzat akkoriban elég komolyan vettem ezeket a jelentéseket. És bár még nem olvastam, Ronen Bergman újságíró közelmúltbeli, széles körben dicsért, *Rise and Kill: The Secret History of Israel's Targeted Assassinations* című könyve azt sugallja, hogy a világ egyetlen országa sem alkalmazta volna ilyen gyakran a merényleteket standard eszközként. hivatalos állami politika.

■_

Vannak más figyelemre méltó elemek is, amelyek általában támogatják a Piper-hipotézist. Miután elfogadtuk egy JFK-gyilkossági összeesküvés létezését, az egyetlen személy, aki szinte biztos, hogy részt vett benne, Jack Ruby volt, és szervezett bűnözési kapcsolatai szinte teljes

egészében ennek a vállalkozásnak a hatalmas, de zsidó ritkán szárnyához fűződik. Meyer Lansky, Izrael rendkívüli buzgó támogatója. Maga Ruby különösen szoros kapcsolatban állt Lansky hadnaggyal, Mickey Cohennel, aki uralta a Los Angeles-i alvilágot, és az 1948-as háború előtt személyesen is részt vett az izraeli fegyverkezésben. Valójában [Hillel Silverman dallasi rabbi szerint](#) Ruby magántulajdonban azzal magyarázta Oswald meggyilkolását, hogy „a zsidó népért tettem”.

Meg kell említeni Oliver Stone mérföldkőnek számító *JFK* -filmjének egy érdekes aspektusát is. Arnon Milchan, a gazdag hollywoodi producer, aki támogatta a projektet, nemcsak izraeli állampolgár volt, hanem állítólag [központi szerepet is játszott abban a hatalmas](#) kémprojektben, amely az amerikai technológiát és anyagokat az izraeli atomfegyver-projekthez irányítja, pontosan arra a vállalkozásra, mint Kennedy. Az adminisztráció ilyen erőket tett a blokkolásra. Milchant néha [„az izraeli James Bondnak” is nevezték](#). És bár a film teljes három órán keresztül futott, *JFK* szigorúan a részleteket, ami miatt Piper később az izraeli dimenzió kezdeti nyomott tekintett, úgy tűnt, hogy Amerika fanatikus hazai antikommunista mozgalmát és a hadiipari komplexum hidegháborús vezetését tartotta bűnösnek.

Piper történetének és elemzésének több mint 300 000 szavának összefoglalása néhány bekezdésben nyilvánvalóan lehetetlen vállalkozás, de a fenti vita ésszerű ízelítőt ad a Piper-hipotézis mellett összegyűlt közvetett bizonyítékok hatalmas tömegéből.

A JFK Assassination Studies sok tekintetben a saját tudományágává vált, és az én bizonyítványaim meglehetősen korlátozottak. Talán egy tucat könyvet olvastam a témában, és próbáltam a kérdéseket a tiszta lappal és kívülálló friss szemével megközelíteni, de minden komoly szakember biztosan megemésztette volna a szakterületen található számokat vagy akár több száz kötetet. Míg *ítélet* átfogó elemzése a Végső meggyőzőnek tűnt, a nevek és hivatkozások jó része ismeretlen volt, és egyszerűen nem áll rendelkezésre a hitelességük értékeléséhez szükséges háttér, sem az, hogy az anyag leírása pontos-e.

Normális körülmények között más szerzők kritikáihoz vagy kritikáihoz fordulnék, és miután összehasonlítottam azokat Piper állításaival, eldöntöm, melyik érv tűnik erősebbnek. Ám bár a *Végső ítéletet* negyed évszázaddal ezelőtt adták ki, a Piper-hipotézist körülvevő szinte abszolút hallgatás – különösen a befolyásosabb és hitelesebb kutatók részéről – ezt lehetlenné teszi.

Azonban annak, hogy Piper nem tudott rendszeres kiadót, és széles körben igyekezett elfojtani elméletét, ironikus következményekkel járt. Mivel a könyv évekkorábban kifogyott, könnyen könnyű dolgom volt megszerezni a jogot, hogy felvegyem a vitatott HTML-könyvek gyűjteményét, és most meg is tettem, így az interneten mindenki kényelmesen elolvashatja a teljes szöveget és maguk dönthetnek úgy, hogy sikerül a hivatkozások sokaságát, vagy kereshetnek bizonyos szavakat vagy kifejezéseket.

- [Végső ítélet](#)
A hiányzó láncszem a JFK-gyilkossági összeesküvésben
Michael Collins Piper • 2005 • 310 000 szó

Ez a kiadás eredeti több, sokkal rövidebb, leg külön kiadott művet is tartalmaz. Ezek egyike, amely egy kiterjesztett kérdezz-feleletből áll, leírja az ötlet keletkezését, és megválaszolja a körülötte lévő számos kérdést, és néhány olvasó számára jobb kiindulási alapot jelenthet.

- Alapértelmezett ítélkezési
kérdések, válaszok és elmékedések az évszázad bűnével kapcsolatban
Michael Collins Piper • 2005 • 48 000 szó

Számos kibővített Piper-interjú vagy prezentáció is könnyen elérhető a YouTube-on, és néhány éve megnéztem kettőt vagy hármat, azt hittem, hatékonyan összefoglalja sok fő érvét, de nem emlékszem, melyik volt az.

A Kennedy-gyilkosság minden bizonnyal a huszadik század egyik legdrámaibb és legszélesebb körben beszámolt eseménye, mégis a fősodratú médiánk teljesen elnyomta azt az elsöprő bizonyítékot, hogy elnökünk összeesküvés, nem pedig külön „magányos fegyveres” miatt halt meg. az ezt követő évtizedek során, sok makacs igazmondót végtelen gúnyal és ellenérzéssel halmoztak el. Valójában maga az „összeesküvés-elmélet” kifejezés hamarosan általános rágalmozásává vált, amely mindazok ellen irányult, élesen megkérdőjelezték az intézményi narratívákat, és erős bizonyítékok vannak arra, hogy az ilyen pejoratív használatot szándékosan támogatták. kormányzati szervek aggódnak amiatt, hogy az amerikai polgárok nagy része egyre szkeptikusabb a Warren Bizottság által bemutatott esetleges fedősztorival kapcsolatban. De mindezen gyakorlatok miatt ez az időszak jelezheti azt a fordulópontot, amelyen a nemzeti médiánk iránti közbizalom rohamos hanyatlásnak indult. Miután az egyén arra a következtetésre jut, hogy a média valami olyan monumentális dologról hazudott, mint a JFK-gyilkosság, természetesen elkezd töprengeni, vajon milyen más hazugságok is lehetnek.

Bár most elsöprőnek tartom egy merényletösszeesküvés ügyét, úgy gondolom, hogy ennyi évtized eltelt minden valódi reményt, hogy határozott következtetést lehessen levonni a főszervezők kilétéről vagy indítékairól. Azok, akik nem értenek egyet ezzel a negatív értékeléssel, szabadon folytathatják az összetett történelmi bizonyítékok hatalmas hegyének szitálását, és megvitathatják következtetéseiket másokkal, akiknek hasonló érdekei vannak.

A fő gyanúsítottak közül azonban úgy gondolom, hogy a legvalószínűbb résztvevő Lyndon Johnson volt, az eszközök, indítékok és lehetőségek ésszerű értékelése, valamint az a hatalmas szerepe alapján, amelyet nyilvánvalóan játszott a későbbi események elősegítésében. Warren Bizottság eltitkolása. Mégis, bár egy ilyen nyilvánvaló gyanúsítottnak minden megfigyelőnek azonnal feltűnnie kellett, Johnson úgy tűnik, csak egy meglehetősen vékony szeletet kapott annak a figyelemnek, amelyet a könyvek rendszeresen más, sokkal kevésbé valószínű gyanúsítottakra irányítottak. Tehát a fősodratú média egyértelmű becstelensége az összeesküvés felismerésének elkerülése terén úgy tűnik, hogy az alternatív médiában a tisztességtelenség egy második rétegével párosul, amely mindent megtett annak érdekében, hogy elkerülje a legvalószínűbb elkövető felismerését.

A média becstelenségének harmadik rétege pedig a legszélsőségesebb az összes közül. Negyedszázaddal ezelőtt a *Végső Ítélet* hatalmas mennyiségű közvetett bizonyítékot

szolgáltatók, amelyek arra utalnak, hogy az izraeli Moszad jelentős, sőt domináns szerepet játszik mind 35. elnökünk, mind öccse megsemmisítésének megszervezésében. Ez a forgatókönyv valószínűleg a másodiknak tűnik. hogy Johnson érintettsége. Piper több százezer elemző szava azonban látszólag eltűnt az éterben, és a nagy összeesküvés-kutatók közül csak nagyon kevesen hajlandóak elismerni, hogy tudatában vannak egy megdöbbentő könyvnek, amely több mint 40 000 példányban kelt el, szinte teljes egészében a földalatti szájhagyomány útján.

Tehát bár az elkötelezett partizánok folytathatják a végtelen, nagyrészt eredménytelen vitákat „Ki ölte meg JFK-t”, úgy gondolom, hogy a huszadik század e sarkalatos eseményének figyelemre méltó történetéből egyetlen határozott következtetést vonhatunk le, hogy mindannyian sok évtizedet élünk a „Mi amerikai Pravda” szintetikus valóságában.

Kapcsolódó olvasmányok:

- [American Pravda: A JFK-gyilkosság, I. rész – Mi történt?](#)
- Michael Collins Piper [végső ítélete](#)
- [Izrael megölte Kennedyeket?](#) Írta: Laurent Guyénot
- [Amerikai Pravdánk](#)